

med hensyn til fremstilling og udlevering af vaccine mod mund- og klovesyge og fremsætte sådanne indstillinger til ministeren om foranstaltninger på dette område, som det finder fornødent.

§ 12. Overtrædelse af denne lov eller de i medfør af samme fastsatte bestemmelser og påbud straffes med bøde fra 100 kr. Bøderne tilfalder statskassen.

§ 13. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i kraft straks.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget var det udarbejdet efter indstilling fra landbrugsministeriets mund- og klovesyge-vaccineudvalg, hvori såvel den veterinære sagkundskab som de interesserede landbrugsorganisationer er repræsenteret. Forslaget havde desuden været forelagt De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger, Centralforeningen af „Tolvmandsforeninger“ og større Landbrugere i Danmark og De danske Mejeriforeningers Fællesorganisation, der gav det deres tilslutning.

Bekæmpelsen af mund- og klovesyge her i landet foregik indtil 1938 udelukkende ved veterinærpolitimæssige foranstaltninger, d. v. s. afspærring af smittede ejendomme og andre foranstaltninger til at forhindre smittespredning. De veterinærpolitimæssige foranstaltninger er stadig et nødvendigt og vigtigt led i sygdomsbekæmpelsen, men siden 1938 har vaccination mod mund- og klovesyge desuden spillet en voksende rolle. Særlig under den sidste epizooti i vinteren 1951—52 anvendtes vaccinationen systematisk i bekæmpelsesøjemed, og trods store vanskeligheder — således især da man pludselig stod overfor en ny sygdomstype — blev der opnået gode resultater.

Vaccinationen har hidtil udelukkende været foretaget på frivillig basis, og flere steder har det voldt vanskelighed at få gennemført en fuldstændig vaccination af besætningerne i truede områder. Dette vakte utilfredshed hos landmænd, der ønskede at sikre deres besætninger mod smitte, og spørgsmålet om indførelse af regler om tvungen vaccination blev derfor rejst.

Ifølge § 6, sidste stykke, i lov nr. 156 af 14. april 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyrene var landbrugsministeren i forvejen bemyndiget til at påbyde forebyggende indpodninger; men dels besværliggøres anvendelsen af denne regel derved, at dyrene forinden indpodningen skal takseres, dels påhviler udgifterne ved sådan vaccination udelukkende det offentlige. Man har derfor anset det for påkrævet at få gennemført en vaccinationslov med videregående bemyndigelser til landbrugsministeren.